

vodu nemovitosti na jiného exekuční dražbou. Platí proto pro případ převodu v exekuci § 72 odstavec druhý knih. zák., který o převodu nemovitosti exekuční dražbou zvlášť pojednává. Podle tohoto § odstavec druhý knih. zák. zakládá však zápis po poznámce příklepu právo, jehož se týče, toliko tehdy, bude-li dražba prohlášena za bezúčinnou. Vzhledem k tomuto předpisu nelze tedy říci, že vklad zástavního práva pro pohledávku firmy Š., i když se stal po poznámce příklepu, pokud se týče po převodu nemovitosti exekuční dražbou, založil zástavní právo pro pohledávku v poznamenaném pořadí. Aby tomu tak bylo, musila by dražba býti prohlášena za bezúčinnou, což však, jak je nesporno, se nestalo. Rekursní soud uvádí sice, že na vklad zástavního práva pro pohledávku firmy Š. jest pohlížeti jakoby se stal již v době poznámky pořadí a že se ho proto poznámka příklepu nedotýká, ale tento názor jest mylným. Poznámka pořadí má účinek jen formální a zakládá toliko nárok na pořadí. Práv, pro něž byla určena, nezakládá (sb. n. s. čís. 2989, 4046, 4794) a zápis dotyčného práva nelze tudíž posuzovati, jakoby se stal již v době poznámky pořadí. Stal-li se zápis práva po poznámce příklepu, spadá zápis ten pod ustanovení § 72 druhý odstavec knih. zák. a platí o něm podle tohoto ustanovení, že nezaložil práva, nebyla-li dražba prohlášena za bezúčinnou. Tato podmínka nenastala, vkladem teprve po poznámce příklepu firma Š. zástavního práva pro svou pohledávku nenabyla, bez něho poznámka pořadí pozbyla významu a pohledávka přikázána býti nemohla. Důvody pro přikázání pohledávky firmy Š. uvedené rekursním soudem neobstojí, leč ani jinak nelze odůvodniti přikázání pohledávky firmy Š. Použití ustanovení § 56 třetí odstavec knih. zák. nelze, ježto § 72 knih. zák. obdobného ustanovení nemá, — a protože poznámka pořadí sama ještě práva, pro něž jest určena, nezakládá a proto k pouhé nevyužití poznámky pořadí při rozvrhu přihlížeti nelze, neobstojí přikázání pohledávky firmy Š. ani s hlediska obdobného použití § 224 ex. ř. Firma Š. tudíž opomenuvši dáti si hned po zřízení dluhopisu ze dne 18. března 1925 neb alespoň před poznámkou příklepu ze dne 27. ledna 1926 zástavní právo na prodanou nemovitost v poznamenaném pořadí vložit, musí nésti toho následky.

Čís. 7275.

Z usnesení městské rady Brněnské nemůže zájemník vyvozovati pro sebe právo dříve, než mu usnesení to bylo písemně sděleno.

(Rozh. ze dne 30. srpna 1927, Rv II 404/27.)

Žalobce dostal od žalované Brněnské obce výpověď k 1. dubnu 1926. An se nevystěhoval, vedla žalovaná obec proti němu exekuci. Za řízení o opoziční žalobě uzavřely strany smír, jímž se žalobce zavázal, že místnosti vyklidí do 31. srpna 1926 pod exekuci. Dne 7. srpna 1926 žádal žalobce žalovanou obec a odklad exekuce vyklizením. Usnesením městské rady Brněnské ze dne 24. srpna 1926 byl povolen odklad až do konce října 1926. Dne 2. září 1926 zažádala žalovaná obec za nucené vyklizení žalobce. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalované obci, by bylo uznáno právem, že nárok žalované ze smíru

ze dne 18. května 1926 uhasl a že se povolení exekuce zrušuje. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nelze sdíletí právní názor dovolatelův, že nabyl práva hmotného tím, že usnesení městské rady, jímž mu byl povolen odklad vyklizení najatých místností do 31. října 1926, bylo uveřejněno v Lidových novinách, neboť schůze městské (obecní) rady Brněnské jsou podle § 8 zák. ze dne 7. února 1919, čís. 76 sb. z. a n. neveřejné a, byť i se děly za předsednictví starosty neb jeho náměstka (§ 7 cit. zák. a § 88 obecního řádu pro město Brno ze dne 3. května 1905, čís. 56 z. zák.), nabývají z usnesení v zasedání tom učiněnýchúčastněné strany soukromých práv teprve tím, že jim bylo usnesení starostou obce neb k jeho příkazu sděleno. To vyplývá jednak ze znění § 74 obec. řádu, dle něhož obec na venek zastupuje pouze starosta; a z § 75 téhož řádu, dle něhož listiny, zakládající závazky obce k třetím osobám, musí podepsati starosta a dva volení členové městské rady. Podle § 76 cit. řádu jest ovšem starosta povinen vykonati usnesení městské rady, jež se stalo v oboru samostatné působnosti obce, způsobem zákonitým, pokud neuznal za nutné výkon jeho odročiti a, svolav nejdéle do tří dnů novou schůzi, vyvolati opětne usnesení městské rady o tomže předmětu, pokud se týče, vyžádati si rozhodnutí městského zastupitelstva. Nebylo sice tvrzeno, že starosta obce odročil usnesení městské rady, povolující odklad vyklizení žalobcova z nájemných místností do 31. října 1926, avšak z toho nemůže žalobce vyvozovati pro sebe právo, dokud mu usnesení městské rady nebylo úředně sděleno (§§ 862 a 862 a) obč. zák.). Že se toto sdělení dosud nestalo, zjistil odvolací soud výsledkem stran. Do té doby, než se sdělení stalo, jest usnesení, jehož se žalobce dovolává, pouhým interním usnesením, z něhož nevyplývají pro žalobce práva ani závazky. Žalobce neprokázal proto, jak správně uznaly již nižší soudy, že lhůta k vyklizení najatých jím místností, končící dle smíru ze dne 18. května 1926 dnem 31. srpna 1926, byla, jak tvrdí, prodloužena způsobem obecními a jemu právo poskytujícím do 31. října 1926 a proto právem oba nižší soudy jeho žalobní nárok zamítly.

Čís. 7276.

Zamítl-li soud první stolice usnesením, pojatým do rozsudku, námitku rozepře právoplatně rozsouzené, nemůže odvolací soud výrok ten, nebyl-li napaden, přezkoumati z úřadu.

(Rozh. ze dne 31. srpna 1927, R I 582/27.)

S o u d p r v é s t o l i c e zamítl usnesením, pojatým do rozsudku, námitku rozepře právoplatně rozsouzené. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a odmítl žalobu.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení odvolacího soudu a uložil mu, by ve věci rozhodl.